

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně: **T. T. T.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. bytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.6.2013 č.j. OAM-422/ZA-ZA06-HA08-R2-2010, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně žalobou podanou v zákonné lhůtě napadla v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného a navrhla zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení s uložením povinnosti žalovanému nahradit žalobkyni náklady řízení do tří dnů od právní moci rozsudku. Jako právní důvody žaloby uvedla, že napadené rozhodnutí je nesprávné a

nezákonné, neboť žalovaný v rozporu s ust. § 3 správního řádu nevycházel z úplného zjištění skutečného stavu věci. Dále poukázala na § 27 zákona o azylu, kdy rozhodnutí má být vydáno do 90-ti dnů nebo přinejmenším v přiměřené lhůtě, přičemž žalobkyně podala žádost v r. 2010 a konečného rozhodnutí se dostala po dvou a půl letech. Právě z důvodu délky správního řízení je pro ni návrat do vlasti nepředstavitelný a nereálný, neboť za tuto dobu si v České republice vytvořila sociální zázemí. Správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav pro posouzení § 12 písm. b) zákona o azylu a veškeré své dokazování směřoval k závěru, že žádost byla podána pouze za účelem legalizace pobytu na území ČR. Žalobkyně ve Vietnamu nemá žádné zázemí, je mladá, t.č. je těhotná a má obavu, že by v zemi původu mohla skončit jako prostitutka, neboť je mladá, nezaopatřená žena a tudíž z hlediska příslušnosti k sociální skupině nemajetných osob a tím, že je příslušnicí slabšího pohlaví, by mohla být v zemi původu pronásledována a diskriminována. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav i ohledně humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a touto otázkou se žalovaný nedostatečně zabýval. Má za to, že je odpovídající kandidátkou na udělení humanitárního azylu, neboť se vážně obává, že při návratu do země svého původu, po letech života v ČR, kde pobývá od 13-ti let, by jí hrozila vážná újma, neboť ve Vietnamu nemá žádné zázemí ani rodinné ani sociální.

[2] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na svůj správní spis, zejména na výpovědi žalobkyně ve správním řízení a poukázal na skutečnost, že ve správním řízení bylo postupováno v souladu s příslušnými právními normami. K námitce ohledně nedodržení lhůty k vydání rozhodnutí uvedl, že žalobkyně byla v průběhu řízení opakovaně informována o prodloužení lhůty s tím, že podklady, které správní orgán shromáždil, neumožnily vydání rozhodnutí v zákonné lhůtě. V této souvislosti žalovaný zdůrazňuje, že se řádně případem žalobkyně zabýval, její případ posoudil individuálně a její výpovědi porovnával s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu. Co se týká snahy žalobkyně o další setrvání na území ČR, zákon o azylu neslouží k řešení pobytových otázek cizinců na území ČR a tuto okolnost nelze podřadit důvodům pro udělení azylu. K otázce § 14 zákona o azylu se správní orgán zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žadatelky s přihlédnutím k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Jmenovaná pobývá na území ČR od 13-ti let věku, dne 16.5.2013 dosáhla věku 23 let a žadatelka sama vypověděla, že nikde nepracuje, žije u krajanů, kterým hlídá děti a pomáhá v domácnosti. O již dříve udělený trvalý pobyt na území ČR přišla vlastní vinou, neboť k žádosti o získání povolení za účelem sloučení rodiny s cizincem doložila falešný rodný list. Žalobkyně je plnoletou, svéprávnou a zcela zdravou osobou, která musí přijmout odpovědnost za své činy. Za dobu svého 10tiletého pobytu v ČR se nenaučila českému jazyku, sama se nevzdělává a ke svému zdravotnímu stavu sama uvedla, že je zdravá. Návrat do vlasti pak odmítá z důvodu, že nemá vytvořeno rodinné zázemí, její matka se podruhé provdala a odstěhovala z původního místa bydliště a jiné příbuzné nemá. To však samo o sobě není důvodem k udělení humanitárního azylu. Žalovaný se řádně vypořádal i s možností doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a a 14b zákona o azylu a neshledal důvody pro jejich udělení. Navrhl zamítnutí žaloby.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění uvedl, že dne 27.12.2010 jmenovaná podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedla, že je vietnamské národnosti, vyznává buddhismus, není a nebyla členkou žádné politické strany ani organizace, nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání, z Vietnamu odjela v prosinci 2003, jelikož její biologický otec, v té době již žijící v ČR, ji chtěl vzít k sobě. Její matka s odjezdem souhlasila a její otec zařídil veškeré dokumenty pro odjezd z Vietnamu a pobyt v ČR. Ve Vietnamu již nikoho nemá, matka se znovu provdala a žadatelka nezná její nové místo pobytu. V ČR si našla kamarády, v r. 2008 požádala zastupitelský úřad Vietnamu v ČR o vystavení nového cestovního dokladu, její žádosti bylo vyhověno; o mezinárodní ochranu požádala z důvodu, že se nechce vrátit do vlasti, nikoho tam nemá, musela by žít sama a v ČR má přátele a může zde vybudovat lepší budoucnost. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 11.1.2011 č.j. OAM-422/ZA-ZA06-ZA14-2010 (právní moc 17.1.2011) byla žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť její důvody k odjezdu z vlasti a pozbytí oprávnění k pobytu na území ČR, nebylo možno důvodům pro udělení azylu podřadit. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobu k Městskému soudu v Praze, který svým rozsudkem sp. zn. 1Az 2/2011-23 ze dne 29.7.2011 (právní moc 2.8.2011) zrušil rozhodnutí správního orgánu a vrátil mu věc k dalšímu řízení s vysloveným názorem, že správní orgán se nezabýval posouzení humanitárních důvodů. Vázán tímto rozsudkem správní orgán přistoupil k opětovnému posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany a pak byl proveden doplňující pohovor k žádosti dne 6.6.2013. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti je jednak snaha žadatelky o legalizaci jejího pobytu v ČR, a to po zrušení jejího trvalého pobytu a dále její neochota k návratu do vlasti, kde nemá žádné zázemí. Při posouzení žádosti správní orgán vycházel z četných informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, z výpovědi žadatelky a dne 5.1.2011 a 6.6.2013 byla žadatelce dána možnost se se všemi podklady seznámit. V průběhu správního řízení žadatelka neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Jmenovaná svou vlast opustila na základě rozhodnutí rodičů, její biologický otec pobýval v ČR a s odjezdem souhlasila její matka. Důvodem k zahájení správního řízení je výlučně její snaha o setrvání na českém území a legalizace jejího pobytu. Tento důvod však není relevantní, podřaditelný k udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu. Vázán názorem soudu správní orgán se zabýval otázkou § 14 zákona o azylu, zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přičemž přihlédl jak k věku, tak ke zdravotnímu stavu. K tomu správní orgán konstatuje, že jmenovaná pobývá na území ČR od svých 13-ti let, nikde nepracuje, žije u krajanů, kterým hlídá děti a pomáhá v domácnosti. O již dříve udělený trvalý pobyt přišla vlastní vinou, neboť k žádosti o získání povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s cizincem doložila falešný rodný list. Za dobu svého 10tiletého pobytu v ČR se nenaučila českému jazyku, sama se nevzdělává. Skutečnost, že její matka se ve Vietnamu provdala, odstěhovala a jiné příbuzné tam nemá, není samo o sobě důvodem, který by jakkoliv souvisel s udělením mezinárodního azylu. Správní orgán neshledal ani důvod udělení azylu podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, neboť žadatelka neuvedla a ani

správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadatelce hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma nebo vykonání trestu smrti.

[4] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[5] Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že žalobkyně dne 27.12.2010 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedla, že vlast opustila v prosinci 2003. Otec žil v ČR a v r. 2003, kdy přijel do Vietnamu, ji chtěl vzít s sebou do ČR. Požádal proto matku, a ta s tím souhlasila. A tak otec vyřídil všechny doklady. Do ČR přiletěla letecky přes Francii. Jako důvod udělení mezinárodní ochrany uvedla, že ve Vietnamu nemá nikoho, matka se znovu provdala. Do Vietnamu se nechce vrátit, neboť v ČR má kamarády a v ČR si chce vybudovat lepší život. V r. 2008 navázala spojení se zastupitelským úřadem z důvodu vydání nového cestovního pasu. Nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání a v případě návratu do Vietnamu má strach, že by tam byla samotná, matka si vzala někoho jiného, přestěhovala se a ona neví kam. V rukou psané žádosti uvedla, že žádá o mezinárodní ochranu v ČR z důvodu, že nemá už nikoho příbuzného a blízkého ve Vietnamu, nemá kde bydlet a nevěděla by, jak začít. Chtěla by v ČR zůstat, aby mohla najít nějakou práci. Z protokolu o pohovoru k žádosti zjištěno, že svou vlast opustila v prosinci 2003, měla vízum za účelem sloučení rodiny s otcem. Od kdy otec pobývá na území ČR, neví, neboť v té době byla malá. Jen si pamatuje, že v r. 2003 byl otec ve Vietnamu a všechno s matkou domluvil. Pobyt vyřizoval její otec, u něj bydlela asi měsíc, ale hádali se a tak od něj odešla. Volala jednomu známému v ČR, on ji odvezl a potom u něj bydlela. Po celou dobu pobytu měla zde pobyt za účelem sloučení rodiny s otcem. Narodila se a s matkou žila v obci Duen Yen. Otce neznala, žila jen s matkou. S otcem se před odjezdem do vlasti nesetkala a o jeho přítomnosti a žádosti, aby za ním odjela do ČR, se dozvěděla od matky. Myslela si, že v ČR to pro ni bude lepší než ve Vietnamu. Žádný jiný důvod k opuštění vlasti neměla. Nyní byl ukončen pobyt, neví z jakého důvodu, avšak chtěla by zůstat v ČR, neboť matka žije s jiným mužem. Po příjezdu do ČR si o mezinárodní ochranu nepožádala, neboť byla malá, bydlela u známého, na něhož měla kontakt od matky, nechodila do školy, tento známý jí žádné papíry nevyřídil. Žila u něj v domácnosti a on ji živil. Její pobyt byl zrušen asi v červenci 2008, potom jí byl vrácen na základě odvolání a v září 2010 byl znovu zrušen. Měla výjezdní příkaz s platností do 17.12.2010. Jiné příbuzné v ČR nemá, jen kamarády a kamarádky. O azyl požádala na radu známého. Kdyby se vrátila do Vietnamu, nevěděla by, jak má začít. Mohla by se setkat se zlými lidmi a mohl by to být pro ni hrozný život. Ve správním spise založeno rozhodnutí žalovaného ze dne 11.1.2011 č.j. OAM-422/ZA-ZA06-ZA14-2010 o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Dále je založen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.7.2011 č.j. 1Az 2/2011-23, kterým bylo rozhodnutí

žalovaného ze dne 11.1.2011 zrušeno a vráceno žalovanému k dalšímu řízení z důvodu, že žalobkyně uvedla skutečnost, pro kterou nelze považovat žádost z hlediska humanitárního azylu jako jedné z forem mezinárodní ochrany, za zjevně nedůvodnou, neboť vyžaduje hlubší posouzení či doplnění podkladů pro rozhodnutí. V následujícím období, po vydání zrušujícího rozsudku Městským soudem v Praze, žalovaný provedl nový pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 6.6.2013, ve kterém žalobkyně uvedla, že ve vlasti neměla žádné potíže, do ČR odjela za svým otcem, za souhlasu matky. Po příjezdu do ČR žila s otcem, od 25.2.2004 pobývala v ČR na základě trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny s otcem a pobyt byl zrušen 13.7.2010. Mezi ní a otcem došlo k hádce a ona od něj odešla. Má za to, že to byl důvod, proč došlo ke zrušení trvalého pobytu. S otcem není v žádném kontaktu. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany je to, že ve Vietnamu nemá na nikoho kontakt, nemá se kam vrátit, nemá sourozence, na matku nemá kontakt. Legalizace pobytu v ČR je jediným důvodem v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Nyní bydlí u svých krajanů v P.na adrese H. 548/4, P.4. Nepracuje, hlídá děti a pomáhá v domácnosti krajanům, u kterých žije. Dále, že dne 6.6.2013 byla seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí. Dále ve správním spise založeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azyl. a migrační politiky ze dne 5.3.2010 č.j. OAM-36113-10/MC-2009 o tom, že povolení k trvalému pobytu se ruší podle ust. § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a podle ust. § 77 odst. 3 cit. zákona byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Jako důvod bylo uvedeno, že z moci úřední bylo zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dne 24.11.2009, a to na základě zprávy, že předložený rodný list není pravý a obsahuje neexistující údaje. Správní orgán tak vzal za prokázané, že cizinka při podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu předložila padělaný nebo pozměněný rodný list.

[6] Správní spis žalovaného dále obsahuje zprávy o situaci ve Vietnamu, a to konkrétně „Výroční zpráva Human Rights Watch 2013“, dále Informace MZV o Vietnamu ze dne 5.12.2012 č.j. 123004/2012-LPTP, dále zpráva Údaje o zemi Mezinárodní organizace pro migraci říjen 2012. Z těchto zpráv je zjištělé, že Vietnamci žijící v zahraničí musejí požádat o repatriační doložku, která jim poslouží jako cestovní pas, a o vízum ke vstupu na území Vietnamu (navrátilci nepředkládají při návratu do vlasti pasy). Navrátilci bez rodiny mají ve Vietnamu k dispozici celou řadu možností ubytování hrazeného z vlastních prostředků. Na trhu jsou nemovitosti od běžných bytů po přepychové apartmány a vily, které si lze pronajímat a koupit. Stavba domu na příslušném pozemku je další, poměrně jednoduchá varianta. Existuje mnoho možností nájemního bydlení za různé ceny, s různou úrovní vybavení a v různých lokalitách. Právně je upraveno právo k trvalému pobytu. Všichni občané mají právo a povinnost přihlásit se k trvalému bydlišti.

[7] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle písm. b) se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických

názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[8] Podle ust. § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

[9] Podle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

[10] Soud především zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46).

[11] Námitku, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, soud neshledal důvodnou. Žalobkyně svou vlast opustila jako nezletilá třináctiletá a dle jejího tvrzení, ve shodě jejích rodičů, kdy přijela do ČR za svým otcem. Její jediný důvod obavy z návratu je ten, že nemá kontakt s matkou, neví, kde by bydlela, nemá tam práci a mohla by skončit na ulici jako prostitutka, mohli by ji prodat. Uvedený důvod v žádném případě nelze podřadit pod důvody pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Obavu z důvodů uvedených v citovaném ustanovení žalobkyně sama netvrdila. Není věcí správního orgánu, aby vyhledával důvody hrozby z pronásledování podřaditelné pod citované právní ustanovení, netvrdí-li to sama žadatelka.

[12] Důvody udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu jsou velmi individuální, např. by se mohlo jednat o závažnou nemoc, stáří a podobně. Takové důvody u žalobkyně shledány nebyly a konečně ani ona sama takové netvrdila. Soud neshledal tedy pochybení správního orgánu ani v otázce posouzení o udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona

o azylu. Udělení humanitárního azylu je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobkyně subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces. Na udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů není právní nárok. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud neshledal pochybení při hodnocení této formy azylu s přihlédnutím, že žalobkyně je mladá zdravá žena, v České republice nemá žádnou rodinu, jen otce, se kterým, jak sama uvedla, se nestýká.

[13] K námitce stran procesního pochybení nedodržení ust. § 3 správního řádu soud uvádí, že ani tuto neshledal důvodnou. V prvé řadě soud zdůrazňuje, že žalovaný prováděl dokazování za účelem zjištění stavu věci, o čemž svědčí opakované pohovory s žalobkyní a zprávy o situaci ve Vietnamu, ze kterých správní orgán vycházel, které uváděl v odůvodnění svého rozhodnutí a které jsou i součástí správního spisu. Žalobkyně ve správním řízení byla s těmito zprávami seznámena, byl jí dán prostor k vyjádření se a nic k tomu nenamítala, tyto nezpochybnila a sama žádné další důkazy nenavrhla. Rozhodnutí žalovaného je dostatečně a přesvědčivě odůvodněno. Lze přisvědčit, že správní orgán nerozhodl ve lhůtě 90ti dnů, avšak správní orgán postupoval v souladu s ustanovením § 27 zákona o azylu, neboť toto ustanovení zná i možnost prodloužení délky řízení. Žalobkyně měla možnost, vnímala-li délku řízení negativně, podat podnět pro opatření proti nečinnosti (§ 80 správního řádu).

[14] Soud, aniž to žalobkyně namítla, se zabýval i otázkou udělení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Žalobkyně nesplňuje uvedené podmínky, neboť nebylo zjištěno, že v jejím případě jsou důvodné obavy, že pokud by byla vrácena do Vietnamu, hrozilo by jí skutečné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Žalobkyni je nyní 24 let a

Vietnam opustila jako nezletilá, bez toho, že by ona sama či její rodina měla nějaké potíže se státními orgány. Z materiálů vypovídajících o situaci ve Vietnamu, které jsou součástí správního spisu, jednoznačně vyplývá, že ani neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti nehrozí žádné nebezpečí ze strany státních orgánů ani soukromých osob. Stejně tak takové osoby nejsou vystaveny znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů. Je možnost získat si bydlení i práci.

[15] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 3.12.2014

JUDr. Jana Záviská

samosoudkyně